

המלך העליון, כשמתמלא קדושות ובכחות ומריק למטה. ולכן התפללות והבקשות - שיתפסק ויתמלא אותו המבוע העליון. שפיון שהוא מתפסק כראוי מפראהו ומפראה של אותו התקון, מתפסק העולם התחתון ועלמותה, ולא צריך להתפסק העולם התחתון אלא מהמראה של העולם העליון, ללבנה אין מראה מעצמה כלל, פרט לכאשר מתפסקת בשמש ומאירה, ומפראה השמש ותקונו נתקנת הלבנה ומאירה. מה שצריכים התפללות והבקשות - שיורר ויתקן אותו מקום שיוצא ממנו אור. שפיון שאותו מקום מתקן מן המראה שלו, מתפסק כל מה שלמטה. ולכן התשפחת שאמר שלמה, לא השתדל אלא בשביל המלך שהשלוש שלו שיתפסק. פיון שהתפסק מפראהו, הכל התפסק. ואם הוא לא התפסק, אין תקון ללבנה לעולמים, ומשום כך אשר לשלמה. שיתפסק ויתמלא כראוי בראשונה, כמו שנתבאר. (שמות כה) ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו', סוד הסודות לידועי החכמה. כשעלה ברצון סתר כל הסתרים לעשות כבוד לכבודו, השיב רוח מנקה עליונה ששופעת מלמעלה למטה, ושם תקונו להתישב בעולם הזה. למה? בשביל שאם לא יהיה עקר ושרש בעולם הזה, לא יהיה כלי להוריק בעולם הזה כלל. ואם לא יריק לעולם הזה, מיד נאכד ולא יכול לעמד אפילו רגע אחד. אבל משום שתקונו הוא מן העולם הזה, מתמלא מצד אחד להוריק לעולם הזה, ומצד אחר להוריק למלאכים העליונים. והכל נזונו ממנו כאחד.

תיאובתיה דמלכא עלאה, כד אתמלי קדושן וברפאן, ואריק לתתא.

ועל דא איהו צלותין ובעותין, דיתתקן ואתמליא ההוא מבועא עלאה. דכיון דאיהו מתתקן בדקא יאות, מחיזו דיליה, ומחיזו דההוא תקונא, מתתקנא עלמא תתאה, ועולמתהא. ולא אצטריך עלמא תתאה לאתתקנא, אלא מחיזו דעלמא עלאה. סיהרא, לית לה חיזו מגרמהא כלל, בר כד אתתקן בשמשא ואנהיר, ומחיזו דשמשא ותקונא דיליה אתתקנת סיהרא ואתנהירת.

מה דאצטריך צלותין ובעותין, דיתנהיר ויתתקן ההוא אתר דנפקא מניה נהורא, דכיון דההוא אתר מתתקנא, מחיזו דיליה, אתתקן כל מאן דלתתא. ובגין כך תושפחת דקאמר שלמה, לא אשתדל אלא בגין מלכא דשלמא דיליה, דיתתקן. פיון דאיהו אתתקן, מחיזו דיליה, כלל יתתקן. ואי איהו לא אתתקן, לית לה תקונא לסיהרא לעלמין, ובגין כך אשר לשלמה. דיתתקן ויתמלי כדקא יאות

בדדמיתא, כמה דאתמר. (דף קמ"ד ע"א)

ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו', (שמות כה) רזא דרזין לידועי חכמתא, כד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרין למעפד יקרא ליגריה, אנשיב רוחא מנוקדה עלאה, דנגיד מלעילא לתתא, ושוי תקוניה, לאתישבא בהאי עלמא. אמאי. בגין דאי לא יהא עקרא ושרשא בהאי עלמא, לא יהא מאנא לארקא בהאי עלמא כלל. ואי לא יריק להאי עלמא, מיד אתאביד, ולא יכיל לקיימא אפילו רגעא חדא. אבל בגין דתקוניה איהו מהאי עלמא אתמלי מסטרא חדא לארקא להאי עלמא, ומסטרא אחרא לארקא למלאכי עלאי. וכלא אתזנו מניה כחדא.